

Έχει θησαυρόν των Καλαμών η πόλις την Υπαπαντήν εικόνα της Παρθένου

/ [Γνώμες](#)

«...ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί.»

Αυτή την προφητική ρήση είπε η Υπεραγία Θεοτόκος, η Μήτηρ του Κυρίου και όλων ημών, όταν επισκέφθηκε την συγγενή της, την Ελισάβετ και ενώ ο Πρόδρομος είχε ήδη ενσαρκωθεί ως έμβρυο, στην κοιλία αυτής, σκιρτώντας μάλιστα από χαρά και προμηνύοντας Τον μετ’ αυτόν ερχόμενον Χριστόν.

- του Αρχιμ. Φιλίππου Χαμαργιά (Πρωτοσυγκέλλου Ι. Μητροπόλεως Μεσσηνίας)

Από τότε μέχρι σήμερα, επί είκοσι και έναν αιώνες, κανέναν άλλο πρόσωπο δεν υμνολογήθηκε και δεν εγκωμιάσθηκε τόσο όσο η Παρθένος Μαριάμ. Όντως “πάσαι αι γενεαί”, μικροί και μεγάλοι, πλούσιοι και πτωχοί, διδάσκαλοι και μαθητές

μακαρίζουν με λόγους, γραφές και ύμνους το πρόσωπό της, επιβεβαιώνοντας έτσι την θεόπνευστη προφητεία της.

Αδιαμφισβήτητα, μέσα στην ιστορία, η ανθρωπότητα δεν τίμησε καμία άλλη γυναίκα τόσο όσο την Υπεραγία Θεοτόκο.

Αυτήν που λόγω της αρετής της και της πρόνοιας του Θεού, κράτησε στα σπλάχνα της και “εξ αγνών αιμάτων” της, εξέθρεψε τον σαρκωθέντα Υιόν Λόγον του Θεού.

Αυτήν που μετέβαλε τη μήτρα της σε Θρόνο και την γαστέρα της σε Ουρανό, που τον αναζήτησε ως μάνα ανησυχώντας και τον βρήκε “έν τῷ ἱερῷ καθεζόμενον ἐν μέσῳ τῶν διδασκάλων καὶ ἀκούοντα αὐτῶν καὶ ἐπερωτῶντα αὐτούς” .

Αυτήν που τον είδε θαυματουργούνται, διδάσκοντα, ευεργετούντα και θεραπεύοντα αλλά και Εσταυρωμένο και μόνο επί του σταυρού.

Αυτήν που βίωσε την Ανάσταση και την Ανάληψή Του.

Αυτήν που ο Υιός της την εμπιστεύθηκε στον Μαθητή της Αγάπης και που όταν την κάλεσε κοντά Του, “Θεαρχίῳ νεύματι” προσήλθαν οι Ἅγιοι Απόστολοι “ὑπὸ νεφῶν μεταρσίως αἰρόμενοι” και “ ἐκφαντορικαῖς θεολογίαις” κήδευσαν το άχραντο σώμα της, το οποίο τελικά παρέλαβε, μαζί με την αγνή ψυχή της, ο Υιός Της.

Αυτήν που έφυγε αλλά “τον κόσμον οὐ κατέλιπε”. Αυτήν που έγινε το θεμέλιο της θεολογίας των Πατέρων και η αιτία άπειρων εκκλησιαστικών ύμνων, οι οποίοι κοσμούν το δέντρο της Υμνολογίας και γεμίζουν χαρά και αγαλλίαση τα πιστά τέκνα της Εκκλησίας. Γιατί δεν είναι μόνο η Μητέρα του Φωτός αλλά είναι συνάμα και η Μητέρα όλης της ανθρωπότητας και ιδιαιτέρως κάθε πονεμένης χριστιανικής ψυχής. Γι’ αυτό και οι πιστοί Χριστιανοί αυθόρμητα την τοποθετούν, κατά τις προσευχές τους, εκεί που προτρέπει ο Ἅγιος Ανδρέας Κρήτης “Χαίροις μετὰ Θεὸν ἢ Θεός, τὰ δευτερεῖα τῆς Τριάδος ἢ ἔχουσα”. Αυτήν που για τον πιστό λαό είναι τελικά η μεσίτρια προς τον φιλόανθρωπον Θεόν.

Αυτήν τιμά η Εκκλησία μας από την Δ’ Οικουμενική Σύνοδο (451 μ.Χ.) και έκτοτε ανεγείρονται μεγαλοπρεπείς Ναοί προς τιμήν της, αγιογραφούνται ιερά εικονίσματα με τη θεία Μορφή Της, αναπέμπονται παρακλήσεις, δεήσεις και παννυχίδες ενώπιον των ιερών εικόνων Της και επιτελούνται θαύματα πίστεως στα πιστά τέκνα Της.

Οι όπου γης Ναοί, τα Προσκυνήματα, οι Μονές και τα ιερά Εικονίσματά Της φέρουν πολλές φορές διάφορα ονόματα και επίθετα, είτε εξαιτίας θαυμάτων, είτε για ιστορικούς λόγους, τόπους και καιρούς.

Έτσι και για την πόλη της Καλαμάτας το πρόσωπό Της αποτελεί, όχι ένα τοποσημείο ή ένα τοπωνύμιο αλλά το κέντρο αναφοράς και ύπαρξης της πόλης, των Καλαματιανών και των απανταχού Μεσσηνίων, ώστε πλέον να θεωρείται, όχι εθιμικά ή τυπικά η πολιούχος της πόλης, αλλά η Πολιούχος της καρδιάς μας.

Όσα κι αν γραφούν ή ειπωθούν για την Παναγία, την επονομαζομένη “Υπαπαντή,” την Πολιούχο και Έφορο της πόλης της Καλαμάτας, θα είναι λίγα μπροστά σε αυτά που νιώθει κάθε Καλαματιανός και Μεσσήνιος όταν αναφέρεται στην Παναγία την “Υπαπαντή”. Διότι για τους Καλαματιανούς και τους Μεσσήνιους η “Υπαπαντή” δεν είναι απλά ένα εικόνισμα της Παναγίας, δεν είναι μόνο ο Μητροπολιτικός της Ναός ή ένας χωροθετημένος τόπος προσευχής, αλλά είναι όλο τους το “είναι”. Η αναφορά τους στην Παναγία την “Υπαπαντή” είναι κάτι παραπάνω από υπόσχεση και ορκωμοσία. Είναι μια σχέση και ένας λόγος που ξεπερνά νόμους και όρους. Μια σχέση που περνάει από γενιά σε γενιά ώστε να επιβεβαιώνεται η προφητεία “ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί”.